

Conservarea Bunurilor Culturale

Acest **curs** prezinta **Conservarea Bunurilor Culturale**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **13 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Extras

Conservarea, preocuparea de baza a cercetarilor actuale, insumeaza intreaga activitate de descoperire si aplicare a celor mai potrivite mijloace pentru protejarea bunurilor culturale de actiunea factorilor daunatori din natura (umiditate, temperatura prea inalta sau prea scazuta, aerul incarcat de reziduuri industriale, lumina etc.) sau de deteriorarile produse de oameni. Pastrarea si protejarea, aparent mai usor de realizat, constituie in fond cea mai spinoasa latura a activitatii muzeale, cerand, in primul rand, continuitate si stabilitate. Conservarea are caracter preventiv, creand conditiile optime de pastrare a obiectelor, asemanatoare cu masurile de higiena generala, aplicate de oameni pentru a evita imbolnavirea si raspandirea bolilor. Restaurarea are scop curativ, incercand sa inlature bolile sau sa prelungeasca viata unor obiecte imbatranite de vreme, iar in unele cazuri sa combata deteriorarile accidentale. Spre deosebire de restaurare, care in unele cazuri poate fi partiala, conservarea are caracter general.

Conservarea si restaurarea sunt doua actiuni legate strans intre ele, care implica cunostinte aprofundate de tehnica si mult tact stiintific. Monumentele istorice, in majoritatea cazurilor, au caracter complex - incluzand in cadrul arhitecturii pictura murala, sculptura in lemn si piatra, mobilier etc., o diversitate de obiecte variind ca materiale si tehnici care solicita masuri de conservare multiple, in afara de aceea care privesc constructia propriu-zisa. De exemplu, cele mai multe manastiri vechi sunt in acelasi timp monumente de arhitectura, dar si tezaure de sculptura in piatra si in lemn, pictura, manuscrise etc. Pe langa conservarea constructiei in aceste cazuri, este imperioasa crearea unor conditii optime pentru pastrarea operelor de arta, a documentelor, manuscriselor si tuturor vestigiilor istorice aflate in acest cadru. Actiunea de cercetare, ca si aceea de conservare, implica in acest caz munca de echipa a unor specialisti din diverse domenii.

Doua principii esentiale stau la baza intregii activitatii de pastrare a bunurilor culturale in toata lumea. Ele trebuie aplicate cu consecventa pentru ca generatiile de azi sa nu-si asume raspunderi si riscuri mult prea mari faza de urmasii lor.

In primul rand, conservarea are prioritate asupra restaurarii, principiile restaurarii fiind indicate de Paul Coremans in raportul sau din 1965, privind formatia restauratorilor: „...Principiile in domeniul restaurarii variaza in functie de natura obiectului si de starea de conservare a operei intr-un mod mai absolut inca atunci cand este vorba de patrimoniul tarilor in curs de dezvoltare”. Ritmul accelerat al restaurarii aplicat pe scara larga poate fi de multe ori chiar daunator conservarii, de aceea intr-o astfel de activitate se recomanda extrem de mult tact stiintific si un deosebit simt al raspunderii.

Cel de-al doilea principiu care sta la baza conservarii patrimoniului cultural este legat de noul concept al cercetarii interdisciplinare in studierea si conservarea bunurilor de cultura. Stiintele pozitive -; fizica, chimia, microbiologia etc. -; sunt chemate azi sa contribuie la cunoasterea materiala a tuturor creatiilor omenesti. Numai pornind de la aceste doua principii fundamentale se vor face pasi inainte in domeniul pastrarii patrimoniului national.

In fond, sintetizand toate cele spuse mai sus, constatam ca actiunea de conservare a patrimoniului cultural si artistic al unei tari este in primul rand o problema de cercetare stiintifica si apoi de executie tehnica.

Cunoasterea mai aprofundata in timp si spatiu a monumentelor de cultura, precum si a operelor de arta si

a obiectelor de interes istoric duc la concluzia ca omul a contribuit in cel mai inalt grad la deteriorarea lor.

Operele si monumentele de arta sunt realizate din materiale nobile -; in principiu neperisabile -; asa cum sunt templele si statuile antice, mozaicurile bizantine s.a. Razboaiele, invaziile, incendiile etc. au dus la distrugerea lor mai mult decat calamitatile naturale sau timpul. In vremea noastra, vestigiile arheologice sunt scoase din pamant sau din apa si supuse degradarii imediate prin schimbarea brusca a mediului. In muzee, aglomerarea produce praf si aer incarcat de bioxid de carbon si alte impuritati, care contribuie la degradarea treptata a obiectelor. Atmosfera generala a oraselor moderne industriale este si ea extrem de daunatoare. In omenirea intreaaga, dorinta de schimburi culturale si artistice, nazuinta de cunoastere reciproca a popoarelor a dus la o mare frecventa de expozitii, mai ales in ultimele doua decenii. Circulatia operelor de arta si a altor bunuri culturale ale omenirii de pe un continent pe altul sau dintr-o lara in alta poate reprezenta in orice moment un pericol, de deteriorare sau chiar de pierdere definitiva intr-un accident in cursul transportului; chiar daca aceste situatii sunt evitate, luandu-se masuri de precautie, este stiut in sa ca unele obiecte, mai ales picturile, sunt foarte sensibile la manipulare si la transport. Pretutindeni in lume, chiar in cadrul aceluiasi muzeu, exista azi o intensa miscare a obiectelor, produsa de organizarea expozitiilor, fotografiere, cercetarea de specialisti etc., care are ca urmare o infima degradare, mai ales fi cazul picturilor si al textilelor vechi.

Documentul complet de 13 pagini il poti citi daca il descarci din Biblioteca.RegieLive.ro

Imagini din documentul complet:

Mai multe detalii se gasesc in [pagina documentului din Biblioteca.RegieLive.ro](http://pagina.documentului.dinBiblioteca.RegieLive.ro)